

**FERENC PÁPA SZAVAI, AMELYEKET
A GENERÁLIS KÁPTALAN RÉSZTVEVŐIHEZ INTÉZETT**

Clementine Hall, 2022. október 17., hétfő

Kedves testvéreim, jó reggelt kívánok nektek és üdvözlök mindenkit!

Köszönöm a Generális Apát bevezető szavait és a legjobbakat kívánom megújult hivatalához! Üdvözlök mindenkit, aki részt vesz a Közös Obszervancia Generális Káptalanján.

A "közös" jelző elgondolkodtató. Tudjuk, hogy ezzel különbséget akarunk tenni a két obszervancia: a „közös” és a "megkülönböztetett" között. A „közös” kifejezésnek azonban van egy gazdagabb értelme is, ami azt jelenti, hogy együtt, közösségben, közösségben vagyunk egymással. Innen szeretnék most kiindulni, ebből az alapvető valóságból, amely Egyházként megformál, s Egyházzá tesz minket, hála az Egy és Háromságos Isten ajándékának, s a Krisztusban való létünknek. „Közös”, „közösség” ...

A közös obszervancia tehát egy együtt haladást jelent, az Úr Jézust követve. Együtt maradást jelent, együttléteket vele, az ő meghallgatását, megfigyelését, "obszervanciáját"... Jézusra figyelmet jelent. Mint a gyermek, aki az édesapját vagy a legjobb barátját figyeli. Megfigyelni az Urat: megfigyelni, ahogyan cselekszik, megfigyelni az arcát, amely tele van szeretettel és békével, olykor felháborodva a képmutatás és az elzárkózás miatt, a szenvedés idején pedig talán nyugtalanodva és gyötrődve. Együtt figyelni, közösen megfigyelni, nem individuálisan, hanem közösségben. Persze mindenki a maga tempójában, mindenki a maga egyedi és megismételhetetlen történetével, de mégis együtt. A Tizenkettőhöz hasonlóan, akik mindig Jézussal voltak és együtt jártak vele. Nem ők választották ki magukat és egymást, hanem az Úr. Nem volt mindig könnyű az egyetértés, hiszen különböztek egymástól. Mindegyiküknek megvolt a maga "éle", a maga büszkesége. Mi is ilyenek vagyunk. Nekünk sem könnyű együtt, közösségben előrehaladni. De az ajándék, amit kaptunk, mégsem szűnik meg csodálatot kelteni bennünk, s örömmel tölteni el minket. Rácsodálkozunk és örülünk, hogy az Ő közössége lehetünk úgy, ahogy vagyunk, nem tökéletesen, nem egyformán... Nem, nem ilyenek vagyunk. Egybehívtak minket, bevontak minket, s arra vagyunk hivatva, hogy együtt maradjunk és együtt járjunk, Mesterünket és Urunkat követve.

Ez mindennek az alapja, kedves testvéreim. Köszönöm, hogy ezt hangsúlyozzátok! Arra bátorítalak benneteket, hogy ébresszétek fel újra a vágyatokat és a készségeket Krisztus e közös "obszervanciája", figyelése, megfigyelése iránt!

Ez magában foglal egy folyamatos, megtérésre irányuló erőfeszítést, hogy egy zárt egóból eljussunk a nyitott egóba. Az önmagára összpontosító szívtől el kell jutnunk egy önmagából kilépő, mások felé forduló szívig. Ez éppúgy vonatkozik a közösségre: az önmagára vonatkoztató közösségtől el kell jutnunk – a szó jó értelmében véve – az „extrovertált”, kifelé forduló közösségig, amely befogadó és misszionárius. A Szentlélek szünet nélkül ennek a mozgásnak a bélyegét akarja rányomni az Egyházra, minden egyes tagjában, minden közösségben és intézményben munkálkodva.

Sokféle, s egymástól nagyon különböző forma létezik. De ahhoz, hogy mindnyájan egyetlen egyházi „szimfónia” részeivé lehessünk, engedelmeskednünk kell ennek a kifelé irányuló mozgásnak, amely nem zűrzavaros és áttekinthetetlen, nem véletlenszerű sorrendben történik, hanem sokkal inkább egy együtt haladó mozgást jelent. Mindannyiunknak rá kell hangolódnunk az Egyház egyetlen szívére, amely a szeretet, ahogy arról a Gyermek Jézusról nevezett Szent Teréz lelkesen tanúskodik. Megtérés nélkül nincs közösség, nincs kommúnió, ami éppen ezért szükségszerűen Krisztus keresztyének a gyümölcsét s a Lélek működését jelenti, mind az egyéneken, mind a közösségben.

Visszatérve a szimfónia képéhez – vagy inkább hangjához – azt javaslom, hogy ragadjátok meg s öleljétek át az Egyház nagy missziós tágasságát azáltal, hogy értékelni tudjátok egyrészt azt, ahogyan a férfi és a nő kiegészíti egymást, másrészt azt, hogy milyen kulturális sokféleség létezik az ázsiai, az afrikai, a latin-amerikai, az észak-amerikai és az európai tagok között. Bátorítalak benneteket erre az útra, amely bár nem könnyű, mégis egészen biztosan gazdagíthatja közösségeiteket és egész Rendeteket.

Köszönöm azt az elkötelezettségeket, amellyel együttműködtök az Egyháznak ezekben az erőfeszítéseiben, minden egyes közösségben: ma a sokféleséggel való találkozás megtapasztalása az idők jelének bizonyul. A ti hozzájárulásotok értékes és különösen is gazdag, mert szemlélődő hivatásotokból fakadóan nem elégedtek meg azzal, hogy a felszínen kapcsoljátok össze a sokféleséget és különféleségeket, hanem belsőleg is megélik azt az imában és a lelki párbeszédben. Ez mélyebb és alkotóbb együtthangzásokkal gazdagítja az egész "szimfóniát".

Egy másik dolog, amire bátorítani szeretnék benneteket, az a szándékotok, hogy nagyobb szegénységben éljétek, mind lélekben, mind a világi javakat illetően, hogy jobban az Úr rendelkezésére álljatok, minden erősségetekkel és minden gyarlóságotokkal, s mindazzal az áldással együtt, amivel Ő ajándékoz meg titeket. Dicsérjük tehát Istent mindenért, az öregségért és a fiatalságért, a betegségért és a jó egészségért, az "őszben" és a "tavaszban" élő közösségekért. A lényeg az, hogy ne hagyjuk, hogy a gonosz megfosszon minket reményüinktől! A gonosz elsősorban arra törekszik, hogy ellopja a reményt. Mindig azon van, hogy kiragadja a kezükből a reményt. Az evangéliumi szegénység ugyanis tele van reménnyel, amely azon a

boldogságon alapszik, amelyet az Úr hirdet tanítványainak: "Boldogok vagytok, szegények, mert tiétek az Isten országa" (Lk 6,20).

Kedves testvéreim, köszönjük a látogatásotokat! A Szent Szűz kíséren és támogasson titeket mindig utatokon! Szívem mélyéből megáldalak benneteket és minden közösségeteket! Egyben azt is kérem, hogy ti se felejtsetek el imádkozni értem! Köszönöm.